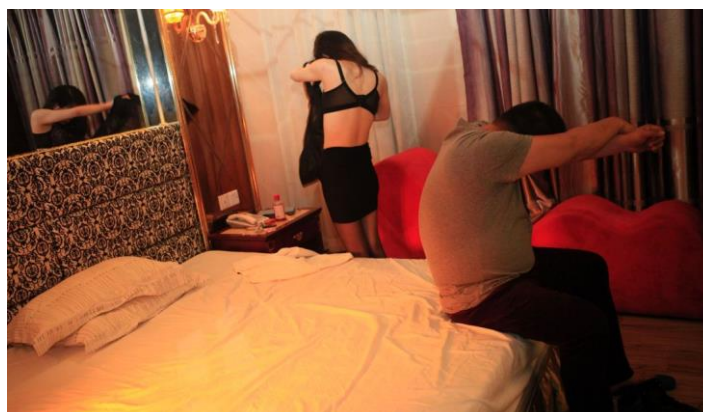

אשה בזנות התאבדה בבית הבושת בו עבדה וחיה שנים ארוכות

ביום חמישי התאבדה ג' בחדר בבית הבושת בירקון 98 בו התגוררה ועבדה בזנות. כעבור שלוש שעות המקום חזר לפעילות שוטפת

ורד לי

16.08.2015 15:31

כולם יודעים על הדירות "הדיסקרטיות" ושותקים (תמונת אילוסטרציה)(רויטרס)

כשלוש שעות לאחר שג', אישה בזנות, התאבדה בתלייה, ביום חמישי האחרון, בחדר בו התגוררה בבית הבושת שברחוב הירקון 98 – חזר המקום לפעול כרגיל. צוות מד"א קבע את מותה של ג', בת ה-36, גופתה פונתה, נציגי המשטרה יצאו מהזירה, וכעבור כשלוש שעות בלבד, זרם הלקוחות חזר והציף, כמדי יום חמישי, את חדר המדרגות של המבנה בעל החזות המוזנחת. שלוש שעות בלבד חלפו מהאירוע הטראגי, ושום דבר לא הסגיר שאחת העובדות הוותיקות, שבבית הבושת שברחוב הירקון 98, שמה קץ לחייה.

ג' עלתה לישראל בצעירותה ממדינות חבר העמים. בגיל צעיר כבר נלכדה במעגל הזנות. היא היגרה לתל-אביב, העיר הגדולה, והועסקה בדירה דיסקרטית ברחוב דיזינגוף. "היא היתה ללא משפחה מורחבת מגיל צעיר. היתה לה בישראל רק אחות", אומרת אלה, אישה בזנות, שהכירה אותה בתחילת דרכה בעולם הזנות. "היא היתה 'הילדונת' של המקום, מהצעירות שעבדו בבית הבושת". ג' לא רק עבדה בזנות בדירה הדיסקרטית אלא עברה להתגורר בה. "לא היה לה לאן ללכת, לא היה לה בית משלה, היא לא שכרה מעולם דירה", משחזרת אלה. כשבית הבושת ברחוב הירקון 98 נפתח, ג' היתה מהראשונות שהועסקו בו. עד מהרה היא עברה להתגורר בחדר מספר חמש, שבבית הבושת.

"בכל יום היא היתה מתעוררת בקושי רב, קרוב ככל האפשר לשעת תחילת המשמרת בזנות, שהחלה בשעה 18:00", מתארת שרון, אישה בזנות, שהפכה לחברתה במרוצת השנים. "היא היתה מתחילה את המשמרת בשתיית ארבע כוסות וודקה וחגיגת, והיא היתה עושה כ-20-30 לקוחות בממוצע עד לשעה 6:00 לפנות בוקר."

בתום כל משמרת, כשצבע השמים התחלף משחור לתכול בהיר, היא היתה מתחפרת בשינה, בחדר הקטנטן בבית הבושת שהתרוקן מלקוחות, ומתעוררת רק למחרת בערב לעוד משמרת של 12 שעות עבודה ולתור ארוך של גברים.

"כשאישה בזנות נקלעת למשבר ואין לה מקום לישון בו, אז קורה לפעמים שהיא ישנה במכון או בדירה דיסקרטית שבה היא עובדת", מסבירה אלה, "אבל זה בדרך כלל לפרק זמן קצר. לפעמים גם בחורות מתקשות לשלם על נסיעה במונית לעיר אחרת באמצע הלילה ומעדיפות להעביר לילה בבית הבושת ולנסוע בבוקר הביתה. זה מצב שהוא כמובן אידיאלי למפעילי המקום – עובדת זנות ללא קורת גג, שאין לה לאן ללכת, והיא הופכת לתלויה במקום. מבחינת מפעילי המקום הם יכולים להעיר אותה בכל שעה לתגבורת משמרת ולסמוך על הימצאותה התמידית במקום באיוש משמרות גדושות לקוחות". אלה

מדגישה שהמקרה של ג' היה קשה במיוחד. "בקביעת המגורים שלה בבית הבושת היא הפכה לשפחה של תעשיית הזנות. היא עבדה 12 שעות ביממה, שישה ימים בשבוע. חייה התנהלו רק סביב העבודה בזנות - היא עבדה בזנות כל לילה, ישנה בבוקר וקמה שוב לעבוד בזנות. זה היה מעגל החיים שלה. לא היו לה חיים מעבר לזה, לא היה שום עולם עברה מעבר לחיי הזנות."

"אף פעם לא הצלחתי להבין את זה שהיא ישנה שנים ארוכות בחדר בבית הבושת שבירקון 98", אומרת שרון בכאב גלוי. "זה היה לא נורמלי. במהלך הזמן כשבטחו בה והתרגלו לזה שהיא גרה שם, היא כבר קיבלה מפתח ויכלה לצאת ולהיכנס בצורה עצמאית. הנזק של המגורים בבית הבושת בו היא עבדה ללא הפסקה בזנות נצרב בה - לא היה לה כלום בעולם. היא מיעטה לצאת משם. היא היתה קורבן מובהק של תעשיית הזנות."

בית הבושת הפועל ברחוב הירקון 98 הוא מהוותיקים והידועים בעיר. בכל משמרת הנמשכת כ-12 שעות מועסקות בין 8 ל-12 נשים. במהלך השנים 2010-2011 הוציאה משטרת מחוז תל-אביב צו סגירה לבית הבושת אך באמצעות פלפול משפטי של עורך הדין שייצג את מפעיל המקום, נמנעה סגירת המקום. מפעיל המקום טען שלא מדובר בבית בושת אלא ב'מלונית' להשכרת חדרים. כדי לתעתע ברשויות הפעילות בבית הבושת שברחוב הירקון 98 פוצלה והתקיימה בשתי קומות שבמבנה. הלקוחות טיפסו לקומה השלישית, שם הוצבה "פקידת קבלה", שסיפקה מידע על הנשים בזנות והאקטים המיניים שהן מבצעות. הלקוחות בחרו, שילמו את מחצית הסכום "להשכרת מלונית", ירדו לקומה השנייה במבנה, הכוללת שמונה חדרים; והמתינו לעובדות הזנות שיצטרפו אליהם. הפארסה הזאת התקיימה תקופה ארוכה ושימשה תפאורה לפעילות הזנות שהתקיימה במקום. "לפני כשנה וחצי הבין בעל המקום שאין צורך כבר להתאמץ ולהסתיר את הנעשה", אומרת שרון. "כיום פעילות הזנות מתקיימת בקומה השנייה בלבד. שאר הדירות במבנה מושכרות מעת לעת לאנשי צוות המתפעלים את המקום, ובדירות האחרות בבניין מתגוררים דיירים הערים לפעילות המתקיימת במבנה ומשלימים עימה."

בית הבושת בו התגוררה, עבדה והתאבדה עובדת הזנותגלעד ליברמן

"האווירה במקום הידרדרה והפכה לקשה ולאלימה", אומרת שרון. "מפעיל המקום כבר לא מגיע לבית הבושת, ומנהלי המקום כיום הם השומר ואשתו, שעבדה בעבר כמנקה בבית הבושת. הם נתמכים בחברת שמירה, שעובדיה למעשה גם מנהלים את המקום ומטילים את מרותם על הנשים בזנות - הם קונסים את הנשים בזנות התלויות בהם ובגחמות שלהם. אם לדוגמה התפתח לי עימות עם לקוח ואני מזעיקה שומר אחד, אז נשלחים חמישה שומרים וכל אחד דורש ממני לשלם לו 50 שקלים על הקריאה. כלומר, את נאלצת בגלל עימות עם לקוח לשלם 250 שקלים לחמישה שומרים בגלל שהצטרפת הגנה בסיסית."

ג' היתה לכודה בעולם הזנות קרוב ל-20 שנה. "בתחילת הדרך היתה בה חיות", אומרת אלה, "אבל היא הלכה ואיבדה אותה. בשנים האחרונות כבר ניכרו בה פגעי הזנות. ג' הפכה בהדרגה לאישה חסרת ביטחון, חלשה, חסרת כוחות, כבויה, מובסת."

בשנים שעבדה בבית הבושת ברחוב הירקון 98 היא צרכה אלכוהול, כדורים ממריצים, ובהדרגה היא פיתחה תלות בסמים כדוגמת חגיגת. "בשנים האחרונות היא לא היתה מתחילה משמרת בלי חגיגת", אומרת שרון.

על מצבה הנפשי של ג' אומרת אלה: "ראיתי אותה לא פעם בוכה בבית הבושת. היה לה תמיד קשה להתעורר למשמרת. היה ממש צריך להעיר אותה בקריאות חזקות. היא כל הזמן רצתה לישון. היא היתה טיפוס ישנוני. לא היתה לה אנרגיה. היא שידרה תחושה שאין לה בשביל מה לקום."

מדי שבוע היתה ג' לוקחת יום חופש ונוסעת לבקר את אחותה. ג' תמכה באחותה מבחינה כלכלית וסייעה לה, מספרת שרון. "כשג' חזרה מהביקור ביום רביעי האחרון היה ניכר שהיא קצת בדיכאון. היא החלה את המשמרת, אבל אחרי ארבעה לקוחות היא אמרה שהיא לא רוצה עוד לקוחות הערב. לא מקובל לעזוב משמרת באמצע וזה עורר תדהמה מיוחדת מאחר והיא מעולם לא נהגה כך. כל ההתנהגות שלה באותו הערב היתה שונה - היא יצאה מהמקום ונעלמה לשלוש שעות. כשהיא חזרה היא אמרה שהיא לא רוצה לעבוד ושאין לה מצב רוח. היא נכנסה לחדר מספר חמש, חדר דחוק וקטן, שהפך לביתה, והלכה לישון. למחרת, ביום חמישי, התחילה משמרת וישמו לב שהיא לא קמה וניסו להעירה. תמיד היה קשה להעיר אותה. הפעם דפקו חזק יותר על דלתה וקראו בשמה שוב ושוב, אבל הדלת נותרה סגורה". כשהדלת נפתחה לבסוף בהוראת מפעילי המקום - ג' נמצאה תלויה בחדרה.

"צוות שהגיע למקום ביום חמישי, בשעה 7:36 בערב, מצא אישה תלויה, מחוסרת הכרה, באחד מחדרי בית הבושת שבו היא עבדה", מוסר דובר מד"א, "מותה נקבע במקום."

"הרבה נשים בזנות מנסות להתאבד", אומרת שרון. "התופעה הזאת רחבת היקף לצערי, והיא עוד אחת מההשלכות המצטברות של נזקי העבודה בזנות לצד דיכאון, תחלואה, הפרעות אכילה, התמכרות ובידוד חברתי."

אלה מציינת שבחירתה של ג' להתאבד בחדר בבית הבושת אינה מקרית. "מעשה ההתאבדות שלה מבטא מצוקה חריפה וכמיהה להפסיק את התעללות הנוראה שנעשתה בגוף שלה", היא אומרת. "זאת צעקה מאוד חזקה של אישה שנוצלה במשך שנים בזנות וכל זהותה נמחקה. הבחירה להתאבד בתוך חדר שבו היא עבדה בזנות ושימש לה קורת גג היא משמעותית. בניסיון אובדני יש משמעות לבחירת המקום. הבחירה של ג' להתאבד בחדר הממוקם בבית בושת שבו היא עבדה בזנות והתגוררה במשך שנים, מבטאת זעקה שוברת לב לצד מרדנות וקריאת תיגר על בית הבושת שהיה טראומתי עבורה וייצג את הרמיסה שלה כאדם ואת האלימות היומיומית שהיא ספגה. ג' ידעה שיהיו השלכות למעשה כזה על בית הבושת - היא ידעה שתגיע משטרה, שתתבצע חקירה ושזה יעורר תשומת לב ציבורית. היא היתה בחורה צלולה והגיונית. אם היא היתה מרגישה יחס חיובי למקום היא היתה מבצעת את ההתאבדות במקום אחר. היא ידעה שזה יתגלה ולא יעבור בשתיקה. היא ידעה שזה עלול לסבך את בית הבושת עם המשטרה ושזה יזמין ביקורת מבחוץ על פעילות המקום. אני רואה את המעשה שלה כהשבת אש כנגד מפעילי המקום, ושהיא ביקשה לקשור בין מצבה הנפשי והמצוקה שלה לבית הבושת."

שרון ואלה מתקוממות על שמפעילי המקום לא כיבדו את זכרה של ג' ובחרו בהפעלה שוטפת של בית הבושת. "זה למעשה מוות כפול", אומרת אלה, "בית הבושת ניסה מיד למחוק את המקרה ולשדר 'עסקים כרגיל'. מבחינת בית הבושת והלקוחות אין משמעות לחיי הנשים בזנות. הם לא עצרו את פעילות המקום לכבד את זכרה, לא הסיקו מסקנות, לא עשו חשבון נפש, לא עצרו להבין את המשמעות הקשה של המקרה."

"זה לא אנושי", ממשיכה שרון. "אישה התאבדה, שזה מעשה טראגי ונוראי, המשטרה מגיעה, וכעבור שלוש שעות הכל ממשיך כרגיל באטימות מלאה לערך חיי אדם, כמו פס ייצור מכני, כמו בית חרושת."

"ההתאבדות שלה מרסקת את הלב", אומרת אלה. "המעשה שלה מציף אותי ברגשות כאב, מעלה המון עצב ומעורר רצון לחבק אותה". שרון מתקשה לדבר ומוסיפה בתוגה: "האובדן שלה הוא כאב לב אמיתי. היא היתה בחורה מאוד אנושית, אמיתית, מלאת אמת. הלב נשבר מההבנה שהיא התאבדה. מעשה ההתאבדות שלה משקף את המציאות הכואבת של כלל הנשים בזנות. החברה בוחרת להתעלם ולעצום עין מבתי הבושת שפועלים בתוך מבנים, בתוככי העיר. בתחתית המבנה שברחוב הירקון 98 נמצא בר ידוע, לצידו פועל בר מוביל אחר. בסמוך יש בניין יוקרתי ומטופח. הרבה-הרבה אנשים עוברים שם בכל יום וכולם יודעים שהמקום הוא בית בושת הומה אדם, ועדיין החברה מתעלמת ומסובבת את המבט ולא רוצה לראות את הנשים שלכודות בזנות ולפעול להפסקת הסבל והניצול שלהן. ניסיון ההתאבדות של ג'

הוא זעקה. צריך לפעול שהזעקה הזאת תהדהד ותתחיל לשנות את סדר היום של עבודת המשטרה, בתי המשפט והחברה בישראל. מישהו יכול להסביר בהיגיון איך המקום ממשיך לפעול ללא הפרעה אחרי ניסיון התאבדות שכזה? למה המשטרה לא סגרה אותו כבר לאחר מקרה ההתאבדות ביום חמישי?"

מקרה ההתאבדות של ג' מסעיר מאז ליל חמישי את הנשים בזנות ואת הארגונים והעמותות הפועלות למאבק בזנות. "המקרה הזה טראגי ומזעזע באופן קיצוני", אומרת נעמה זאבי-רבלין, מנהלת תוכנית סלעית לשיקום נשים בזנות. "יש פה זעקה של אישה שקולה לא נשמע בחייה, זה קול שהחברה חייבת להקשיב לו. ג' העבירה מסר לחברה שהיא קצה בחיי הזנות ובעבודה המשעבדת שבבית הבושת. הצוות הטיפולי של סלעית עורך סיורים בזירות זנות ואנחנו שומעים הרבה פעמים מהנשים על המצוקה שלהן בדירות דיסקרטיות. מקרה ההתאבדות של ג' מעורר תחושת ייאוש מאוד גדולה. המקרה הביא לגל של פניות לקו החירום של סלעית. נשים רבות מתקשרות ומספרות שהמקרה מציף בהן זיכרונות קשים, דיכאון והן משתפות במצוקות שהן חשות".

"מטה למאבק בסחר בנשים זנות" פרסם הלילה מודעת אבל מחאתית בתגובה למקרה ההתאבדות והניסיון של בית הבושת להשכיח במהרה את המעשה הטראגי: "בצער רב ובלב כואב אנו מודיעות על מותה של אישה שהיתה בזנות שנים רבות, ושמה קץ לחייה, בדירה הדיסקרטית שבה חייתה, שירתה לקוחות ומתה. מועד ומקום ההלוויה אינם ידועים. יושבים שבעה ברחוב הירקון 98, תל-אביב."

בצער רב ובלב כואב אנו מודיעות על מותה של

אישה

שהייתה בזנות שנים רבות
ושמה קץ לחייה

בדירה הדיסקרטית שבה חיה, נוצלה, סבלה ומתה

נצרת לזכרה חתקיים ביום שבת, 22.8.2015, בשעה 20:00
מול בית הבושת ברחוב הירקון 98, תל אביב

חברותיה וכל המבקשים שהיא לא תשכח

מודעת אבל שפורסמה בעקבות ההתאבדות

"בית הבושת בירקון 98 המשיך לעבוד כבר ביום חמישי בלילה", אומרת טלי קורל, מנהלת "מכון תודעה – למאבק בתופעת הזנות". "כל מי שהכיר את ג' וידע על המקרה היה בהלם שהמקום המשיך כבר באותו לילה לפעול מתחת לאף של המשטרה, כשכבר ברור וגלוי שמתקיימת שם סרסרות זנות. זה מקרה טראגי וקשה שמשקף את מה שנשים עוברות בזנות בדירות דיסקרטיות. בתודעה הציבורית נוצר רושם מעוות שאין לו אחיזה במציאות, שנשים העובדות בדירות הדיסקרטיות ובבתי בושת מוגנות ומצבן טוב יותר ממצבן של נשים בזירות אחרות. כשבוחנים את המקרה מגלים שדירה דיסקרטית, בית בושת או מכון ליווי הם רק תפאורה חלולה המחפה על מצבי אלימות קיצוניים מבחינה נפשית ופיסית, ושהנשים בזנות חוות בהם אלימות כבכל זירה אחרת. אחרי שנים ארוכות בזנות, ג' לא יכלה לסבול את החיים האלימים והקשים שבזנות והיא התאבדה. אסור לעבור הלאה בשתיקה כפי שבית הבושת בו עבדה שואף שיקרה. צריך לערוך הפגנה ולעורר מודעות למצבן של הנשים בזנות, לתעשיית הפרא שצומחת בבנייני מגורים ברחבי העיר ולכך שהמשטרה ובתי המשפט בוחרים להעלים עין ואינם פועלים להפסקת התופעה הדכאנית והאלימה כלפי נשים בזנות."

*קו הסיוע הטלפוני של סלעית – תוכנית לשיקום נשים בזנות – פועל 24 שעות ביממה, 7 ימים בשבוע ומספרו: 1-800-200-690